

LLIBERTAT D'EXPRESSIONIÓ: ARA I SEMPRE

Dilluns, el poble català va ser víctima d'una declaració de guerra unilateral per part dels òrgans de l'Estat Espanyol, amb la complaença de tots els seus estaments i dels partits que ens van aplicar l'article 155. Però aquesta sentència és només la punta de l'iceberg de la repressió i la dissidència política.

L'Estat, servint-se de la política institucional, els cossos de seguretat, les empreses i mitjans de comunicació, té la capacitat de crear un relat que beneficia sols a l' statu quo. Així, amb els anys, han estat capaces de desvirtuar i fer-se seus conceptes com democràcia, llibertat, violència, diàleg o desobediència. Quan el poder té la capacitat de canviar els barems de l'opinió pública, es crea un fals relat que només perjudica aquelles que no tenen res a perdre, i tot per guanyar.

El poble està fart d'aquesta persecució continuada i programada contra els nostres drets, institucions, companys i polítics empresonats. Dia a dia s'inventen proves i es perllonga la farsa del gran teatre manipulador de l'opinió pública. Ens volen subjugar, però nosaltres tenim la raó d'un poble lluitador contra la força del seu Estat capitalista i alienador i un exèrcit que sempre ha exercit com hereu del cop d'estat del 1936. Malgrat ens facin creure que el nostre estat és democràtic, és ben sabut que la Constitució va ser tutelada per les botes i els sables.

Ens volen de genolls, però no ho aconseguiran. Continuarem dempeus i vencerem! Això sí, no amb les seves armes, nosaltres guanyarem amb la força de la raó, manifestant sempre i a tot arreu la nostra llibertat com a poble que vol viure en pau i en llibertat. Tenim el dret i l'obligació de manifestar el nostre desig, per a totes les generacions futures i per l'anhel de llibertat de tots els pobles del món. La nostra és una lluita internacionalista, contra els estats i el capitalisme opressor.

Ara que s'aplica la força contra el nostre poble i contra els nostres polítics, s'ha obert l'esclatxa perquè s'apliqui el seu poder absolut sobre qualsevol protesta i reivindicació social, que a partir d'ara podrà ser qualificada de sedició. Però a la vegada és cert també que l'estat espanyol es pot vanagloriar d'haver creat una esquerra entre nosaltres, havent assentat el relat de la por a més repressió, el relat de "la imatge que volen", de la superioritat moral d'alguns catalans vers els altres, d'imposar-nos repressió i assenyalar-nos entre nosaltres mateixes, confonent-nos d'enemic.

Però hem de tenir igual de clar que rebutgem la violència com què és violència. No podem comprar el relat de l'Estat Espanyol. No és violència posar-se una caputxa per evitar que et gravin i acabis passant a engreixar fitxers policials il·legals o per evitar multes i detencions. No és violència tacar de pintura un edifici policial que acumula la vulneració sistemàtica dels drets humans vers les migrades, vers la població que va

votar l'1-O, vers el jove que ha perdut un ull per protestar o amb les tortures a les dependències policials. Si violència és dur caputxa, què són un desnonament, el 155, les retallades en sanitat i educació, la liberalització dels contractes laborals o les lleis que sentencien a mort el català? Si defensar-se de la seva brutalitat és violència, què ens queda? Mai el poble oprimat ha apel·lat al sentit moral del seu opressor i ha aconseguit res, per què nosaltres no parem de xocar contra aquesta paret?

Ens hem de continuar fent sentir, però la violència que hem de combatre i condemnar és la de l'Estat, que ens oprimeix i alhora ens fa creure violents per distreure'ns en batalles internes que no ens fan cap bé i que només serveixen per evitar que caminem junts cap a una desobediència no violenta efectiva. Hem d'avançar tots junts amb la força de la raó col·lectiva, i sobretot amb l'objectiu i l'enemic molt clar. Tothom té dret a exercir el seu dret d'opinió i d'expressió com vulgui: a cara descoberta o a cara tapada, vestit o despullat. És el seu dret. Seria greu que exercim censura contra nosaltres mateixos. No fem com ells, hem de deixar que el poble sigui lliure d'expressar-se com vulgui.

Josep M. Mata - Perelló